

Arrest

nr. 352 044 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Vilain XIII Straat 8
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MINNE, die loco advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2026 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten*

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: (...)
voornaam: C.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: Saint Louis
nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, alias: (...) (° ...)1988 Senegal; (...) °(...)1988 Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Ook in het verleden werden er lastens betrokkene reeds administratieve verslagen/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld waaruit blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde:

- dd. 17/12/2018 – PZ Antwerpen – twist met bedreigingen tegenover partner
- dd. 30.06.2019 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – zakkenrollerij en vereniging van misdadigers
- dd. 20.06.2021 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – diefstal met geweld
- dd. 19.03.2023 – PZ Du Tournaisis – diefstal

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 26.02.2026 aan de PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij problemen heeft met zijn nonkel in Senegal. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart een vriend te hebben in A., wiens naam hij noemt. De vriend zou 33 jaar zijn maar zijn geboortedatum kende hij niet. Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier zijn verder ook geen gegevens te vinden over deze relatie. De enige info over een partner dat in zijn dossier terug te vinden is, is de weigering van een huwelijk afgesloten in het buitenland met een andere vrouw. Dit buitenlands huwelijk werd op 26.04.2019 geweigerd door de burgerlijke stand van Antwerpen nadat – na een negatief advies van het parket – was vastgesteld dat het afgesloten huwelijk van betrokkene niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerpen van een verblijfsrecht. Uit het dossier blijkt ook dat deze relatie reeds enkele jaren beëindigd is.

Verdere info over een duurzame relatie is niet te vinden in het dossier. Betrokkene brengt hier evenmin bewijzen van bij.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé-en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert bijna 13 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is gekend onder verschillende identiteiten: alias: (...) °(...)1988 Senegal; (...) °(...)1988 Senegal.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2018 dat hem diezelfde dag betekend werd (+ herbevestigingen dd. 02.01.2019, 30.06.2019, 10.11.2020).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar van 20.06.2021 dat hem diezelfde dag betekend werd (+ herbevestiging dd. 19.03.2023).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Ook in het verleden werden er lastens betrokkene reeds administratieve verslagen/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld waaruit blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde:

- dd. 17/12/2018 – PZ Antwerpen – twist met bedreigingen tegenover partner
- dd. 30.06.2019 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – zakkenrollerij en vereniging van misdadigers
- dd. 20.06.2021 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – diefstal met geweld
- dd. 19.03.2023 – PZ Du Tournaisis – diefstal

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart op 26.02.2026 aan de PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij problemen heeft met zijn nonkel in Senegal.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)”

Op 26 februari 2026 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Senegal

*In voorkomend geval, alias: (...) ° (...)1988 Senegal; (...) ° (...)1988 Senegal
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.12.2018 dat hem diezelfde dag betekend werd (+ herbevestigingen dd. 02.01.2019, 30.06.2019, 10.11.2020).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar van 20.06.2021 dat hem diezelfde dag betekend werd (+ herbevestiging dd. 19.03.2023).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.02.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Ook in het verleden werden er lastens betrokkene reeds administratieve verslagen/TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld waaruit blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde:

- dd. 17/12/2018 – PZ Antwerpen – twist met bedreigingen tegenover partner
- dd. 30.06.2019 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – zakkenrollerij en vereniging van misdadigers
- dd. 20.06.2021 – PZ Brussel Hoofdstad Elsene – diefstal met geweld
- dd. 19.03.2023 – PZ Du Tournaisis – diefstal

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 26.02.2026 aan de PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij problemen heeft met zijn nonkel in Senegal.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart een vriend te hebben in Aalst, wiens naam hij noemt. De vriend zou 33 jaar zijn maar zijn geboortedatum kende hij niet. Om onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) te vallen, dienen de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie.

Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier zijn verder ook geen gegevens te vinden over deze relatie. De enige info over een partner dat in zijn dossier terug te vinden is, is de weigering van een huwelijk afgesloten in het buitenland met een andere vrouw. Dit buitenlands huwelijk werd op 26.04.2019 geweigerd door de burgerlijke stand van Antwerpen nadat – na een negatief advies van het parket – was vastgesteld dat het afgesloten huwelijk van betrokkene niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerpen van een verblijfsrecht. Uit het dossier blijkt ook dat deze relatie reeds enkele jaren beëindigd is. Verdere info over een duurzame relatie is niet te vinden in het dossier. Betrokkene brengt hier evenmin bewijzen van bij.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé-en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart geen familie of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat verzoeker ook de beslissing tot vasthouden, vervat in de eerste bestreden beslissing, zou aanvechten, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is voor geschillen inzake vasthouding. Blijkens artikel 71 is de bevoegde rechtbank de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar verzoeker werd aangetroffen.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 23, 74/11, 74/14 en 74/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Wat betreft de eerste bestreden beslissing, licht hij dit onderdeel toe al volgt:

“1. La partie adverse a pris la décision attaquée à l'encontre de Monsieur (...) au motif qu'il n'est pas en possession d'un passeport ou d'un visa valable.

Elle motive également la décision attaquée en considérant que le requérant représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison de la présence de rapports administratifs TARAP/RAAVIS.

Afin de justifier l'absence de délai qui lui serait accordé pour quitter le territoire, la partie défenderesse invoque un risque de fuite et une menace pour l'ordre public.

Quant à la décision de retour à la frontière, le risque de fuite est à nouveau mis en évidence et il est affirmé qu'il n'y aurait aucune violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH.

Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

2. La partie défenderesse motive la décision attaquée par le fait que Monsieur (...) représenterait un risque pour l'ordre public en raison de la présence de rapports administratifs à son égard.

Rappelons, à cet égard, le prescrit de l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980, qui précise ce qu'il y a lieu d'entendre par compromission de l'ordre public :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

La loi du 15 décembre 1980 ne comportant pas de définition générale de la notion d' « atteinte à l'ordre public », il convient d'appliquer mutatis mutandis la définition reprise à l'article 23 de la loi à la notion de compromission à l'ordre public telle qu'évoquée par l'article 7 al. 3° de la même loi.

Dans un arrêt du 30 août 2022, Votre Conseil a jugé ce qui suit, en lien avec cette disposition :

« À cet égard, le Conseil constate qu'afin d'interpréter cette notion, le Législateur a entendu se référer à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union Européenne, et notamment à l'arrêt Z. ZH. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 (affaire C 554-13) en commentant comme suit : « [...] la notion d'ordre public, lorsqu'elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, « [...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ».

Aussi, s'il est vrai que cette interprétation a été donnée dans le cadre de l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, et donc dans le cadre d'une fin de séjour et non d'une demande d'établissement comme c'est le cas en l'espèce, il ressort des travaux parlementaires que le Législateur a voulu que la portée des notions précitées ne varie pas en fonction du statut de l'individu concerné, dès lors que « l'étendue de la protection qu'une société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts », et compte tenu également du but poursuivi par la loi du 24 février 2017, d'assurer « [...] une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace [...] » tel que rappelé ci-dessus.

En conséquence, il résulte de ce qui précède que le recours à la notion « d'ordre public », employée dans l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi. A cet égard, le Conseil précise que c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace, tel que cela ressort de l'arrêt Z. ZH. précité. En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le Législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de justice de l'Union européenne s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union. »

Il ressort de ce raisonnement que l'interprétation de la notion d'ordre public doit se faire en conformité avec l'interprétation qui lui est donnée en droit européen. Selon une jurisprudence constante de la Cour de Justice de l'Union Européenne, cette interprétation suppose l'existence, en dehors du trouble de l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

La Cour de Justice a donné plus de détails sur l'interprétation idoine de la notion de menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'ordre public dans un arrêt rendu en grande chambre :

« 38. La Cour a ainsi jugé que la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

[...]

41. En revanche, cette conclusion ne saurait être tirée de manière automatique sur la seule base des antécédents pénaux de l'intéressé. Elle ne saurait découler, le cas échéant, que d'une appréciation concrète,

par le juge national, de l'ensemble des circonstances actuelles et pertinentes de l'espèce, à la lumière du principe de proportionnalité, de l'intérêt supérieur de l'enfant et des droits fondamentaux dont la Cour assure le respect.. » (le demandeur souligne)

La Cour considère que, pour qu'une menace à l'ordre public existe, il faut tenir compte de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace pour fonder une décision, qui ne peut reposer uniquement sur des antécédents pénaux.

Il convient également de se référer à l'arrêt de Votre Conseil n° 240 283 du 31 août 2020 qui se réfère à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne en ces termes :

« Ainsi, à la lecture de la jurisprudence de la CJUE, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant est constitutif d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation' et, notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission'. Les critères ainsi décrits ne sont pas exclusifs et rien n'empêche la partie défenderesse d'avoir égard à d'autres éléments, tels que comme en l'espèce le caractère lucratifs des faits commis, prisme qui, contrairement à ce que soutient sans même s'en expliquer la partie requérante, est pertinent pour apprécier le caractère grave réel et actuel de la menace, dès lors que la personne dont le comportement est apprécié n'a en principe du fait de l'illégalité de son séjour pas accès à d'autres sources de revenus. »

4. En l'espèce, cette menace pour l'ordre public est motivée, de manière indigente, par l'établissement, à l'encontre du requérant, de rapport TARAP/RAAVIS.

Les rapports TARAP (Traitement Automatisé du Rapport Administratif avec la Police) se définissent comme des « rapport[s] administratif[s] électronique[s] au niveau de l'OE» et les rapports RAAVIS (Rapport Administratif Administratief Verslag Informatie Systeem)comme des « rapport[s] administratif[s] électronique[s] au niveau de la police (fédérale et locale) ».

L'article 154 du Code d'Instruction Criminelle énonce que :

« Les contraventions seront prouvées soit par procès-verbaux ou rapports, soit par témoins à défaut de rapports et procès-verbaux, ou à leur appui.

Nul ne sera admis, à peine de nullité, à faire preuve par témoins outre ou contre le contenu aux procès-verbaux ou rapports des officiers de police ayant reçu de la loi le pouvoir de constater les délits ou les contraventions jusqu'à inscription de faux. Quant aux procès-verbaux et rapports faits par des agents, préposés ou officiers auxquels la loi n'a pas accordé le droit d'en être crus jusqu'à inscription de faux, ils pourront être débattus par des preuves contraires, soit écrites, soit testimoniales, si le tribunal juge à propos de les admettre. »

Les procès-verbaux ou rapports rédigés par les services de police n'ont donc que valeur de simple renseignement, sauf exception.

La doctrine synthétise ainsi cette affirmation :

« En résumé, si un texte de loi ne prévoit pas de force probante particulière aux documents, rapports, procès-verbaux, émanant d'un employé ou fonctionnaire, même assermenté, ces documents valent juste à titre de simples renseignements. Ce n'est que si la loi prévoit expressément une force probante particulière que ces pièces en seront revêtues selon les conditions légalement prévues. »

La décision se cantonne à affirmer l'existence desdits rapports.

La seule présence de ces rapports ne suffit à établir le risque de menace grave pour l'ordre public.

L'illégalité se fonde, non seulement sur l'absence de force probante de ces rapports, mais plus largement l'absence de tout élément factuel, d'articulation de faits précis ou de jugement qui permettrait au requérant d'avoir connaissance des faits qui lui sont reprochés.

Le contrôle de légalité prévu par la loi du 15 décembre 1980, s'il n'est en effet pas un contrôle d'opportunité, s'étend toutefois au contrôle de l'exactitude des motifs sur lesquels repose la décision de détention.

La loi du 15 décembre 1980 impose en effet d'évaluer, au cas par cas, si le comportement personnel de l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave portant atteinte à un intérêt fondamental de la société ou à la sécurité interne ou externe de l'État membre concerné. En l'absence de toute description des faits qui lui sont reprochés, un tel contrôle est rendu impossible.

Cette analyse individuelle est d'autant plus importante que, en l'espèce, le risque pour l'ordre public constitue la seule justification à la prétendue impossibilité de mesures alternatives à la détention.

5. La partie adverse viole également la présomption d'innocence.

L'article 6 §2 de la CEDH consacre le droit de tout accusé à être présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

Or, la Cour européenne des droits de l'Homme dans son arrêt Kemal Coşkun c. Turquie de 2017 (§ 44) énonce que cette présomption s'applique en cas de double procédure, à savoir en cas d'engagement parallèle d'une procédure administrative et d'une procédure pénale.

Pour rappel, l'article 6 § 2 non seulement interdit au tribunal d'exprimer lui-même prématurément l'opinion qu'une « personne accusée d'une infraction » est coupable, alors que sa culpabilité n'a pas été au préalable légalement établie, mais cette interdiction vaut aussi pour les déclarations d'autres agents de l'État au sujet d'enquêtes pénales en cours qui incitent le public à croire le suspect coupable et préjugent de l'appréciation des faits par l'autorité judiciaire compétente.

Il suffit, même en l'absence de constat formel, d'une motivation donnant à penser que le juge ou l'agent de l'État considère l'intéressé comme coupable.

La décision entreprise se libelle ainsi: « (...)

Compte tenu de la gravité et de la récurrence de ces faits, on peut en déduire que la personne concernée est susceptible de troubler l'ordre public par son comportement ».

Cette motivation blesse la présomption d'innocence en ce qu'elle sous-entend de manière manifeste la culpabilité supposée du requérant.

Aucun jugement n'a été prononcé et aucune enquête ne serait même en cours.

Elle est également erronée en ce qu'elle se fonderait sur des « futurs antécédents » pour prouver la menace pour l'ordre public que représenterait le requérant.

Enfin, elle repose sur des raisons de prévention générale qui ne peuvent être retenues : la situation individuelle du requérant mais bien un risque global hypothétique lié aux infractions supposées.

Le caractère réel, actuel et suffisamment grave de la menace pour l'ordre public ne sont pas motivés.

En conséquence, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen.

Partant, la décision doit être suspendue puis annulée. »

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."

Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissingen deze begrippen zouden schenden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissingen die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing op een motivering in rechte en in feite steunt.

Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten steunt de gemachtigde op artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als rechtsgronden. Verder steunt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten enerzijds

en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden anderzijds. Beide rechtsgronden kunnen elk afzonderlijk in principe het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten staven, tenzij hogere rechtsnormen er zich tegen verzetten.

De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in rechte op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite enerzijds op dat er een risico op onderduiken bestaat en anderzijds dat hij verzoeker een bedreiging acht voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Opnieuw kunnen beide gronden in principe afzonderlijk het ontnemen van een vrijwillige termijn om het grondgebied te verlaten staven.

Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoeker betrekking heeft op de motieven van de gemachtigde aangaande de openbare orde. Echter moet de Raad herhalen dat zowel de beslissing om het bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, als de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan telkens steunen op twee motieven, die elk afzonderlijk die beslissing kunnen schragen indien rechtmatig. De beslissing om het bevel op te leggen om het grondgebied te verlaten, steunt immers zowel op het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten, als op het gevaar voor de openbare orde. De beslissing aangaande de termijn steunt op zijn beurt zowel op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde het risico op onderduiken, als op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Bijgevolg diende verzoeker telkens beide motieven met succes te betwisten alvorens de Raad zou kunnen vaststellen dat ofwel het bevel op zich, of de afwezigheid van de vrijwillige vertrektermijn niet op draagkrachtige motieven stoelt. In casu heeft verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en hij dus geen houder is van de vereiste documenten in het licht van artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft evenmin het motief betwist dat er een risico is op onderduiken. Bijgevolg hoeft de Raad zich niet uit te spreken over de rechtmatigheid van het motief dat stoelt op het gevaar voor de openbare orde wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, omdat het betoog, dat enkel is gericht tegen het motief aangaande het gevaar voor de openbare orde, niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kan niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, licht verzoeker het middel toe als volgt:

"b) Quant à l'interdiction d'entrée de trois ans (Annexe 13sexies)

6. La partie adverse fonde l'interdiction d'entrée de trois ans sur l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

En substance, elle reprend les mêmes motifs que ceux invoqués à l'appui de l'ordre de quitter le territoire. Dès lors que l'interdiction d'entrée de trois est elle-même l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire, les moyens développés ci-avant s'appliquent.

Ainsi, les moyens et motifs invoqués à la décision d'ordre de quitter valent mutatis mutandis à l'interdiction d'entrée. Ils justifient, de la même manière, son annulation.

7. En outre, il convient de constater que la durée de l'interdiction d'entrée infligée au requérant, à savoir trois ans, n'est en l'espèce nullement motivée.

Il ne s'agit que d'une décision unilatérale de la partie adverse, qui n'est nullement justifiée. L'article 74/11 §1, prévoit que :

«La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »

Ainsi, la compétence donnée à la partie adverse de définir la durée de l'interdiction d'entrée d'un étranger est une compétence discrétionnaire.

Pour autant, l'obligation de motivation de sa décision persiste.

Votre Conseil a déjà eu l'occasion de juger dans un arrêt n° 119120 du 19 février 2014 que :

«Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist. »

En outre, la Cour de Justice de l'Union Européenne a, dans un arrêt du 8 mai 2018, jugé ce qui suit :

« 91. De plus, en tant que justification d'une dérogation au droit de séjour des citoyens de l'Union ou des membres de leurs familles, les notions d'« ordre public » et de « sécurité publique » doivent être entendues strictement. Ainsi, la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société»

Dans un arrêt n° 338 390 récent du 22 décembre 2025, Votre Conseil a ainsi rappelé :

« Le Conseil rappelle qu'une interdiction d'entrée doit être doublement motivée, d'une part, quant à la raison pour laquelle elle est adoptée en tant que telle et, d'autre part, quant à sa durée qui certes doit être contenue dans les limites fixées par le prescrit de l'article 74/11, § 1er, alinéas 2 à 4, de la loi du 15 décembre 1980 mais pour le surplus est fixée selon l'appréciation de la partie défenderesse à qui il incombe toutefois de motiver sa décision et « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

[...]

Le Conseil estime toutefois qu'en motivant la durée de la décision attaquée en estimant que la partie requérante peut être considérée comme pouvant compromettre l'ordre public sur la base de ce mandat d'arrêt et eu égard à l'impact social des faits pour lequel cette dernière a fait l'objet de ce mandat d'arrêt, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé la seconde décision attaquée en fait, au regard de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la CJUE.

Il appartenait en effet à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel de la partie requérante était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission »,

ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif.

4.8 L'argumentation, développée par la partie défenderesse dans sa note d'observations, selon laquelle «[a]u surplus, il convient de relever que la durée de l'interdiction d'entrée est limitée à trois ans et fondée sur l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 et non pas sur l'article 74/11, § 1er, alinéa 4 de la loi précitée. La décision précise : que "[...]" » et que « [c]oncernant le grief de la partie requérante selon lequel la mesure d'interdiction d'entrée est disproportionnée, celui-ci n'est pas fondé.

En effet, la partie requérante n'invoque aucun élément concret dont la partie adverse n'aurait pas tenu compte et qui permettrait de démontrer la disproportion de cette mesure. En réalité, sous couvert de proportionnalité, la partie requérante cherche à obtenir [du] Conseil qu'il se prononce sur l'opportunité de l'acte », n'est pas de nature à renverser le constat qui précède au vu de ce qui a été rappelé ci-dessus. En effet, dans la deuxième branche de son moyen, la partie requérante fait valoir que « la partie adverse ne démontre nullement une crainte actuelle et réelle de contrariété à l'Ordre Public dans son chef ; Que pourtant tel devrait être le cas pour pouvoir justifier l'interdiction d'entrée infligée [à la partie requérante] », ce qui ne ressortit pas au contrôle de l'opportunité de l'acte, mais bien au contrôle de légalité, exercé notamment au travers de la jurisprudence de la CJUE telle que rappelée au point 4.6.2.

4.9 Il résulte de ce qui précède que le moyen unique, ainsi circonscrit, est, à cet égard, fondé et suffit à justifier l'annulation de l'interdiction d'entrée. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres développements du moyen unique, en ce qui concerne la seconde décision attaquée, qui, à les supposer fondés, ne sauraient entraîner une annulation aux effets plus étendus. »

Les enseignements de cet arrêt sont applicables mutandis mutatis à la présente décision et d'autant plus, en ce que la décision est fondée uniquement sur des rapports administratif et des préventions d'ordre générales.

Partant, les dispositions visées au moyen sont violées et la décision doit être suspendue puis annulée.

Or, en l'espèce, il est impossible pour Monsieur (...) de comprendre les raisons pour lesquelles une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans lui est infligée, plutôt que toute autre durée. La partie adverse s'est abstenue de justifier les raisons pour lesquelles elle avait opté pour trois années d'interdiction alors même que la jurisprudence de Votre Conseil exige une telle motivation.

La décision attaquée ne contient en effet aucun élément qui prend en considération les circonstances propres à la cause.

En l'absence de toute motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, la décision attaquée viole donc les exigences de motivation tant formelle que matérielle posées par les dispositions visées au moyen.

Partant, le moyen est fondé."

Verzoeker voert vooreerst aan dat het inreisverbod steunt op dezelfde motieven als het inreisverbod en dat het inreisverbod ook het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de middelen en argumenten die hij heeft ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing mutatis mutandis ook gelden voor het inreisverbod.

Verder voert verzoeker aan dat de gemachtigde de duur van drie jaar niet heeft gemotiveerd en een unilaterale beslissing is, die niet gerechtvaardigd is. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie en citeert hieruit. Hij acht de conclusies van het arrest van de Raad nr. 338 390 van 22 december 2025 mutatis mutandis van toepassing op de tweede bestreden beslissing, temeer daar deze volgens verzoeker uitsluitend is gebaseerd op administratieve rapporten en algemene beschuldigingen.

Verzoeker vervolgt dat het voor hem onmogelijk te begrijpen is waarom hem een inreisverbod van drie jaar is opgelegd, in plaats van een andere duur. De gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom hij voor een inreisverbod van drie jaar heeft gekozen, terwijl de rechtspraak van de Raad een dergelijke motivering vereist. De bestreden beslissing bevat volgens verzoeker geen enkel element waarin rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Bij gebrek aan enige motivering van de duur van het inreisverbod schendt de bestreden beslissing dus zowel de formele als de materiële motiveringsvereiste.

Beoordeling

De Raad volgt dat het inreisverbod een accessorium is van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen inhoudt dat indien de Raad zou overgegaan zijn tot de nietigverklaring van het bevel, dit automatisch aanleiding zou gegeven hebben tot het vervallen van het daarop steunende inreisverbod. Dit is in casu evenwel niet het geval. Verder volgt de Raad niet de algemene stelling van verzoeker dat het onderdeel van het middel wat betreft het bevel, zomaar moet overgenomen worden wat het inreisverbod betreft, omdat het dezelfde motieven zou bevatten. De Raad is van oordeel dat er weliswaar overlap is van bepaalde motieven, maar dat het inreisverbod zowel wat betreft de rechtsgrond als de feitelijke motivering een andere draagwijdte en motivering heeft, zodat het verzoeker toekomt het middel verder toe te lichten, hetgeen hij overigens ook heeft gedaan.

Zo stelt de Raad vast dat de gemachtigde verwijst hij naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod oplegt omdat voor het vrijwillig vertrek in de eerste bestreden beslissing geen enkele termijn is toegestaan en omdat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd. Hij licht ook toe dat verzoeker aan het bevel van 17 december 2018 en van 20 juni 2021 geen gevolg heeft gegeven, noch aan vier herbevestigingen van de voornoemde bevelen. Wat betreft de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar, motiveert de gemachtigde enerzijds dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal en er lastens hem in het verleden ook administratieve verslagen werden opgesteld aangaande 'twist met bedreigingen tegenover de partner', 'zakkenrollerij en vereniging van misdadigers', 'diefstal met geweld' en 'diefstal'. De gemachtigde geeft ook de data van die verslagen. Gezien de ernst en herhaling van de feiten kan verzoeker door zijn gedrag worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker verklaarde dat hij problemen heeft met zijn nonkel in Senegal, maar omdat hij dit enkel ongestaafd aanvoert, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen. Verzoeker

verklaarde eveneens een vriend te hebben die 33 jaar is en in A. woonachtig. De gemachtigde motiveert evenwel dat hiermee het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie niet afdoende is aangetoond, waardoor niet met voldoende concrete elementen is aangetoond dat deze feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM moet beschouwd worden, zodat ook geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verder motiveert de gemachtigde dat de enige informatie in het administratief dossier over het gezinsleven betrekking heeft op een weigering van een in het buitenland afgesloten huwelijk met een vrouw, waarvan het parket had vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging. Uit het dossier bleek ook dat die relatie na enkele jaren is beëindigd. Verder verklaarde verzoeker geen minderjarige kinderen, noch familieleden in België te hebben, en evenmin medische problemen. De gemachtigde concludeert dat hij *“bijgevolg heeft (...) rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11”*.

Bijgevolg is duidelijk op welke feitelijke en rechtsgronden het inreisverbod werd genomen en op welke feitelijke en rechtsgronden de duur van drie jaar werd bepaald, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad volgt dan ook in geen geval het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing geen enkel element zou bevatten waarin rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van drie jaar te bepalen. Er is zowel met de openbare orde-gegevens vermeld in de administratieve verslagen rekening gehouden, als met de verklaringen van verzoeker aangaande onder meer zijn gezins- en familieleden als zijn gezondheidstoestand om tot de duur van drie jaar te komen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals verzoeker aanvoert, moet de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij moet dit inderdaad op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze doen.

De Raad heeft hoger samengevat welke motivering de gemachtigde heeft weergegeven teneinde, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, conform de aanhef van artikel 74/11, §1 , te komen tot een duur van drie jaar. In geen geval volgt de Raad het betoog dat het voor verzoeker onmogelijk te begrijpen is waarom hem een inreisverbod van drie jaar is opgelegd. Waar verzoeker aanvoert dat hem niet duidelijk is waarom de gemachtigde niet voor een andere duur heeft gekozen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde enkel de duur moet motiveren ‘rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval’, hij moet niet bijkomend motiveren waarom hij niet voor een lagere duur is gegaan. Enkel in het geval de gemachtigde het inreisverbod op maximum vijf jaar wil brengen, dient hij blijkens het bepaalde in §1, lid 3 te motiveren dat de verzoeker ofwel fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; ofwel een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. En indien de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar wil opleggen, dient hij te motiveren waarom de betrokkene een “ernstige” bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Waar verzoeker, met verwijzing naar een arrest van de Raad, onder meer benadrukt dat de gemachtigde, vooraleer zich te beroepen op gevaar voor de openbare orde, had moeten rekening houden met de aard, de

ernst en de tijd verlopen sedert het plegen van de inbreuk, wijst de Raad er in eerste instantie op dat rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. Verder zijn de vermeldingen in deze administratieve verslagen wel degelijk ook specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers zaak, en diende een zorgvuldige overheid deze dus mee te betrekken in het bepalen van de duur van het inreisverbod. Tot slot blijkt in casu ten overvloede dat de gemachtigde uitdrukkelijk in de bestreden beslissing heeft gewezen op de aard en de ernst van de feiten die in de administratieve verslagen werden opgenomen, en blijkt impliciet doch zeker ook dat hij rekening heeft gehouden met de tijd die ondertussen is verstreken. Hij heeft de data van de verschillende administratieve verslagen vermeld en het laatste feit, waarop verzoeker 'op heterdaad is betrapt', dateert van de dag zelf van het nemen van het bestreden inreisverbod.

Er blijkt geen schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het voorzichtigheidsbeginsel. Er wordt ook geen manifeste appreciatiefout aangenomen.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 6 iuncto artikel 13 van het EVRM blijkt dat verzoeker doelde op het vermoeden van onschuld. Het is echter vaste rechtspraak van de Raad dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan trekken tussen het vermoeden van onschuld in het strafrecht en het administratief recht. De gemachtigde mag administratiefrechtelijke gevolgen geven aan feiten die in een administratief verslag zijn opgenomen, ook al is verzoeker dienaangaande niet noodzakelijk al veroordeeld. Hoe dan ook is het eveneens vaste rechtspraak van het EHRM dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390). Verder wijst de Raad erop dat wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien geen verdedigbare grief in het licht van artikel 6 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verder moet de Raad verweerder in de nota met opmerkingen volgen dat verzoeker geen toelichting heeft gegeven op welke wijze de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 4 en 41 van het Handvest, artikel 32 van de Grondwet en artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is ook onontvankelijk.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Het betoog van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES